

være ham magtpaaliggende at meddele os de Grunde, der have bevæget ham til at følge en saa ganske usædvanlig Fremgangsmaade; han vil ønske at oplyse for os, hvilke tvingende Grunde han har haft til paa tværs af den Forhandling, som var indledet med Finansudvalget, at afgøre Spørgsmaalet paa egen Haand uden at føre denne Forhandling til Ende. Jeg tvivler heller ikke om, at den ærede Minister vil ønske at oplyse os om, hvilke Grunde der har bevæget ham til at tage Privilegiet fra det Blad, der tidligere var Indehaver af det, og give det til et andet, samt hvilke Motiver der har bevæget ham til særligt at vælge det Blad, som han har valgt; det maa vel antages, at det i væsentlig Grad er af Hensyn til Publikums Tarv, at dette er sket. Forinden disse Oplysninger foreligge fra den ærede Minister, er der for mig som Ordfører ikke videre om dette Spørgsmaal at sige.

Den anden Sag, som jeg har at omtale, er den, som jeg nævnedes allerede forleden Dag under Forhandlingerne med Ministeriets Chef, nemlig Spørgsmaalet om den Koncession, der er givet det grønlandske Kryolitselskab i afvigte Sommer. Her er Forholdet og Stillingen mellem den ærede Minister og Rigsdagen klarere og giver ikke Anledning til Tvivlsmaal. Jeg skal referere, hvorledes Sagen forholder sig, hvoraf man da vil se, at ogsaa her er der fremkommet en Stilling, som ikke er heldig. Som jeg bemærkede forleden, er det en bekendt Sag, at der i Grønland findes adskillige mere eller mindre sjældne Mineralier, og det maa ligge en forstandig Administration paa Sinde at have et vaagent Øje med enhver Mulighed for, at disse praktisk kunne udnyttes til at bringe Staten forøgede Indtægter. Det maa være magtpaaliggende at søge, om man ad denne Vej kan skaffe den grønlandske Handel Midler til at opnaa Balance mellem Indtægter og Udgifter, og ommuligt ogsaa forøgede Midler for maaske at kunne skabe en noget større Udvikling i hine af Naturen saa karrigt behandlede Egne, hvor vi ikke kunne lave hverken Agerbrug, Kvægavl eller Skovbrug, men hvor baade Befolkningen og den af Staten drevne Handel er henvist til at ernære sig væsentlig af Spæk og Tran. Man roser

den danske Administration af Grønland; det er en almindelig Opfattelse — og jeg tror ogsaa, den er berettiget — at denne Administration i sine Principper for Behandlingen af de indfødte gør sig fortjent til Anerkendelse. Den har forstaaet at bevare Befolkningen deroppe fra den Skæbne, som ellers plejer at ramme uciviliserede Racer, og ikke mindst Beboere af Polaregne, naar de komme i Berøring med Kulturen, den Skæbne at gaa til Grunde. Den har forstaaet at skaane de indfødte for de to Følgesvende, som gerne ledsage Kulturen, Brændevinen og de smitsomme Sygdomme. Men naturligvis har dette kun kunnet ske derved, at man spærrer Grønlanderne inde, eller rettere derved, at man spærrer de fremmede ude. Vore grønlandske Besiddelser ere ikke Kolonibesiddelser i sædvanlig Forstand. Der er vist overhovedet neppe noget Land, hvis Befolkning i den Grad som Danmarks staar i liden personlig Berøring med sine Kolonier, og ganske særlig gælder dette naturligvis om Grønland. Grønland er for os nærmest Stedet for et Slags Kultureksperiment i større Stil, det er som en Slags zoologisk eller ethnologisk Have, hvor Moskusokser og Eskimoer færdes, men hvortil der ikke er Adgang for Publikum. At det er saaledes, er der, som Forholdene ligge, ingen Grund til at gøre Indsigelse imod; tværtimod finde vi, at Udøvelsen af en kolonisations Mission af denne Art maa have alt mulig Krav paa Anerkendelse. Vi finde det saa meget mere, som vi maa sige os selv, at hvis vi fulgte en anden Fremgangsmaade, hvis vi kastede Landet aabent og overlod private at udnytte Handel og Omsætning, vilde den Smule pekuniær Vinding, som enkelte kunne opnaa, ikke staa i noget Forhold til Ulemperne og Byrden ved at skulle have Ansvar for en Befolkning, som sandsynligvis vilde blive helt forarmet og maaske fuldstændig ødelagt. Men medens alt dette er rigtigt, og vi i alle Maader anerkende dette, er det selvsagt, at deraf ikke følger, at Styrelsen skal være mindre økonomisk end fornødent, at den ikke skal stræbe at spare og undgaa at øde, at den ikke skal søge at tjene og undgaa at tabe, at der ikke skal søges at skaffe Indtægter, hvor